

Благовестите от ден на ден спасението на нашия Бог!

БЛАГОВЕСТИЕ

ЕВАНГЕЛИЙСКИ ЛИСТ

Издание на Православното братство
при храм "Свети Пророк Илия"
гр. София, ж.к. Дружба 2

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО | ГОД. VII БРОЙ 34 (396) — 21.04.2019 г.

† ШЕСТА НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ — ВРЪБНИЦА, ЦВЕТНИЦА

Шест дни преди Пасха Иисус дойде във Витания, дето беше умрелият Лазар, когото възкреси от мъртвите. Там Му приготвиха вечеря, и Марта прислужваше, а Лазар беше един от седналите с Него на трапезата.

Мария пък, като взе литра нардовъ чисто, драгоценно миро, помаза нозете Иисусови, и с косата си отри нозете Му; и къщата се напълни с благоухание от мирото. Тогавя един от учениците Му, Иуда Симонов Искарот, който щеше да Го предаде, рече: защо да се не продаде това миро за триста динария, и парите да се раздадат на сиромаси? Това каза той, не че се грижеше за сиромасите, а защото беше крадец. (Той държеше ковчежето, и крадеше от онова, каквото там пускаха.) А Иисус рече: остави я; тя е запазила това за деня на погребението Ми. Защото сиромасите всякога имате при себе си, а Мене не всякога. Голямо множество юдеи узнаха, че е там, и дойдоха не само заради Иисуса, но за да видят и Лазаря, когото Той възкреси от

мъртвите. А първосвещениците се съговориха да убият и Лазаря, защото поради него мнозина юдеи ги напускаха и вярваха в Иисуса.

На другия ден тълпи народ, дошли на празника, като чуха, че Иисус иде в Иерусалим, взеха палмови клончета и излязоха да Го посрещнат, като викаха: осана! Благословен Идещият в име Господне, Царят Израилев. А Иисус, като намери едно осле, възседна го, както е писано: „не бой се, дъще Сионова! Сто, твоят Цар иде, възседнал осле“. Учениците Му изпървом не разбраха това; но, когато се прослави Иисус, тогавя си спомниха, че това беше писано за Него, и това Му бяха направили.

Множеството, което беше с Него, когато Той извика Лазаря из гроба и го възкреси от мъртвите, свидетелствуваше. Затова Го и посрещна народът, защото бе чул, че Той стори това чудо.

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ ИОАН (12:1-18)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СЛОВО В НЕДЕЛЯ ЦВЕТОНОСНА

Подигнете, князе, своите порти, подигнете се, вечни порти, и ще влезе Царят на Славата (Пс. 23:7 – слав.). Това установява и провъзгласява Светият Дух чрез устата на вдъхновения пророк.

Възлюбени братя! Бог изразява Своето всецело благоволение да живее в нас. На волята на великия наш Бог особено подобава да възвести в днешния празник, в който спомняме влизането на Господа в град Иерусалим, в града на мира, в града на истинното служение на Бога; Иерусалим е образ на благочестивата душа. Подигнете, князе, своите порти, подигнете се, вечни порти, и ще влезе Царят на Славата.

Словото на Духа трябва да разберем и обясним духовно, е казал светият Апостол (1 Кор. 2:14). Да призовем свише Божествената благодат, и да разгледаме в Господа Неговия зов към нас: **Подигнете, князе, своите порти, подигнете се, вечни порти, и ще влезе Царят на Славата.**

Кои са князете, към които се обръща тук словото Божие? С душата и тялото на човека, с всичките му сили и способности, с неговия живот разполага и управлява умът. Умът е владика, цар, свещеник, княз в този малък свят — в човека. Нашият Господ Иисус Христос е Божията Истина. Тъй като истината се приема изключително с ума, то словото Божие, приканвайки хората към приемане на Спасителя, се обръща към тяхното начало, към духа, към ума и казва: **Подигнете, князе, своите порти.** В насочването на ума към Истината, в пребиваването на ума в светата Истина — в Христа — се състои същността на нашето спасение.

Кои порти заповядва да се вдигнат, за да стане възможно влизането на Царя на Славата в богосъздадения град, в чо-

века? Тези порти са грехът: **беззаконията ви**, казва пророкът, **произведоха раздяла между вас и вашия Бог, и греховете ви отвърщат лицето Му от вас (Ис. 59:2)**.

Портите са наречени вечни: грехът, с който сме се заразили в своя корен, в праотците, е безкраен. Спасителят му е поставил край. Но и сега грехът е безкраен и вечен в тези, които не признават Спасителя, или, признавайки Го с уста, се отричат от Него с живота си. **Подигнете, князе, своите порти, подигнете се, вечни порти.**

Какво означава в Божието призоваване и повеление изразът **подигнете**? Обикновено вратите се отварят, а тук се узаконява вдигането им. Така! За тези порти — за греха — се е оказала недостатъчна думата „отворете“, трябвало е да се употреби думата „подигнете“, трябвало е да се вдигне вратата, да се премахне напълно. „Покаянието за греха — е казал един велик отец — се състои в това, да осъзнаем своя грях, да се разкаем за него и повече да не го повтаряме“. Само в тази душа, която решително отхвърли греха, която удовлетворително се очисти с покаяние, ще влезе **Царят на Славата**.

Светият Дух, заповядвайки да вдигнем портите, заповядва и на портите да се вдигнат: подигнете се, вечни порти. Това означава следното: за първоначалното оставяне на греха и греховния живот са необходими личното усилие и разположение на човека; но опрощаването на греховете на човека, освобождаването му от насилието на греховните

навици, очистването от греховните свойства, усвоили се на падналото естество, се извършва по действие на всесветия и всесилен Божий Дух. **Подигнете се, вечни порти!** Когато се вдигнат вечните порти — тогава в душата влиза **Царят на Славата**.

Многожелано и радостно било за Иерусалим споменатото и празнувано от нас влизане в него на Изкупителя, Спасителя и нашия Господ Иисус Христос. Възлюбени братя! Всички ние можем да се удостоим с това превелико щастие, ако пожелаем това и се устремим към придобиването му от цялото си сърце. Да се отвърнем от греха, поради който се отвърща от нас Господ; да се отвърнем от греха с искрено и действително покаяние! Нашите мисли, сърдечни чувства, думи и дела да бъдат израз на Христовите заповеди, чрез които се преподава най-точно отклоняване от злото и правилно, богоугодно вършене на добро. С такова поведение да направим себе си дом, храм, град, достоен за Христа. **Ако някой Ме люби**, е казал Той, **ще спази словото Ми; и Моят Отец ще го възлюби, и ще дойдем при него и жилище у него ще направим (Иоан. 14:23)**. Подигнете, князе, своите порти, подигнете се, вечни порти, и ще влезе Царят на Славата. **Амин**.

Свети Игнатий Брянчанинов,
Из АСКЕТИЧЕСКА ПРОПОВЕД, Творения том 3,
Славянобългарски манастир
„Св. Вмчк Георги Зограф“, Света Гора, Атон, 2006

• ЦЪРКОВНИ ПЕСНОПЕНИЯ •

ТРОПАР НА НЕДЕЛЯ ВРЪБНИЦА, ГЛАС 4

Спогребшеся Тебе крещением, Христе Боже наш,
везсмертныя жизни сподобихомся
воскресением Твоим,
и воспевающе зовем:
Осанна в вышних,
благословен Грядый во Имя Господне.

Спогребали се с Тебе в крещението,
Христе Боже наш,
сподобихме се чрез Твоето възкресение
с вечен живот
и като пеем, викаме: Осанна във висините!
Благословен е, Който иде в името Господне!

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

НЕДЕЛЯ ВАЙЯ

(ФИЛИП. 4:4-9; ИОАН 12:1-18)

Какви ли не хора дойдоха да посрещнат тържествено Господа като цар на влизане в Иерусалим; и кой ли тогава не възкликна: „осанна на Сина Давидов!“ Но само след четири дни същият този народ със същите тези уста крещеше: „разни, разни Го!“ Странно преобразяване! Но какво се чудим? Не сме ли и ние същите, когато приели св. Тайни на Тялото и Кръвта Господни, щом излезем от храма, забравяме всичко: и благоговение, и Бо-

жията милост над нас, и се предаваме, както и преди, на делата на самоугодието — отначало дребни, а после и големи. Така даже и преди тези четири дни, нищо че не крещим: „разни!“ но сами разпъваме в себе си Господ. Той вижда всичко и търпи! **Слава на дълготърпението Ти, Господи!**

Автор: св. Теофан Затворник,
„Мисли за всеки ден от годината“

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ХОРАТА ИЗПАДНАХА В НЕВЕРИЕ И СТРАСТИ, ЗАЩОТО НЕ СЕ МОЛЯТ

(Продължение от бр. 395)

Хората изпаднаха в безверие, защото съвършено изгубиха духа на молитвата, или изобщо не са го имали и го нямат; накратко — защото не се молят. Князът на този век има простор за действие в сърцата на такива хора; той е господар в тях. Те не са измолвали и не измолват в молитва от Господа росата на Божията благодат за себе си (а Господните дарове се дават само на просещите и търсещите), и ето — сърцата, повредени по природа, без живителната роса на Светия Дух, са

пресъхнали и от крайната сухота накрая са се запалили с адския пламък на неверието и на всевъзможните страсти, а дяволът знае само да възпламенява страстите, които поддържат този ужасен огън, той тържествува, като вижда гибелта на нещастните души, изкупени с Кръвта на Онзи, Който потъпка силата му.

(Следва)

Свети праведни Иоан Кронщадски, „МОЛИТВОСЛОВ“

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СЪНУВАХ СЪН

Сънувах сън.. Бях някъде във храм
безлюден, тих, без никакъв народ.
Сред здрача блед под храмовия свод
видях един позорен стълб и там
Христа с възжета свързан, прикован!
Пред него бе изправен груб войник
и шибаше телото Му с камшик.
Във тишината някак страшно беше,
кога камшикът яростно плъщеше.
Това бе бич, обкичен със ресни,
нанизани със късчета олово,
ръбати, остри, с грапави страни.

При всяко ново шибане сурово
те вбиваха се в страдащата плът
на кроткия Христос.. И всеки път
когато пак камшикът заплющеше,
Потръпваше Христос, но все мълчеше..
А по измъченото Му лице
струеше кръв. И двете Му ръце
пробити бяха. В кротките очи
блестяха сълзи в кървави лъчи.
Венец от тръни кичеше главата,
петна от кръв личаха по ребрата.
Навред - по гръб, по рамене, гърди
се виждаха все кървави бразди.
Безжалостният и суров войник
издигна пак разветия камшик
и взе да шибва.. Силно възмутен
аз пламнах, обладан от гняв свещен,
па спуснах се и викнах: „Зли човече!
Що правиш? Спри! Хвърли камшика вече!“..
В лицето исках този звяр да зърна.
Войникът се във този миг обърна
и ме погледна.. Из... се ужасих..
че в него... своето лице открих!..

Архимандрит **Серафим Алексиев (+ 1993)**

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ПРЕД ПЛАЩАНИЦАТА

Скръбно събрание. Печално зрелище. Пред нас е мъртвец, при това – мъртвец необикновен. Пред нас лежи Царят на небето и земята, Творецът на цялата вселена. Той умря за нас. Ние съгрешихме, а пострада Той. Хората нарушиха Божията заповед, отстъпиха от Бога, а Бог, желаейки да ги привлече към Себе Си чрез Своята любов, се измъчва и умира за тях. Бог не би могъл да страда и умре бидейки Бог, затова и се възплъщава, и със Своята човешка природа страда и умира, не преставайки да бъде Бог. Всичко това прави за нас, за да яви Своята любов към нас.

С каква благодарност към Него трябва да са изпълнени сърцата ни!

С какво можем ние достойно да Му благодарим?

Донесени са на гроба Му цветя, запалени са свещи. Господ не отхвърля и тези жертви, но друго желае Той и само чрез него ще приеме и останалите приношения. „Синко, дай Ми сърцето

Си“ (Притч. 23,26) – казва Бог още в Священото Писание на Ветхий Завет. Нашите сърца очаква Бог; ето кое сме длъжни да Му принесем. Да любим заповедите и учението Му и да ги изпълняваме – ето благодарността към Пострадалия за нас, която Му е приятна и угодна.

Като се покланяме да целунем лика на бездиханния Спасител, нека вземем твърдо решение да вървим по пътя, указан от Него. А ако се наложи по този път да претърпим неприятности и да срещнем трудности, помощник ще ни бъде Сам Христос, Който ще възкреси със Себе Си тези, които са пострадали с Него и ще им даде безконечните блага на Своего небесно Царство, с което да се сподобим и ние. Амин!

Из: книгата „Блаженный Святитель Иоанн Чудотворец“ – Игумен Герман (Подмошенский), Иеромонах Серафим Роуз

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СИНАКСАР ЗА ВЕЛИКА СЪБОТА

Всветата Велика събота празнуваме погребението на божественото и живоносно тяло на нашия Господ Бог и Спасител Иисус Христос, Неговата съботна почивка (Евр. 4:4-5) и слизането Му в ада, чрез което нашият род бе отново повикан от тление към нетление и вечен живот.

Изтеклата седмица се нарича Велика не защото тя по времетраене е по-голяма от всички останали седмици на годината, а поради великото дело на човешкото изкупление, което се извърши в течение на нейните дни. Също и тая събота се нарича Велика не защото има повече часове от други съботи, а защото днес се

извършиха велики и изрядни дела на нашия Спасител и Господ. Както някога при първото сътворяване на света, след като създаде всички твари, в шестия ден Бог си почива от всички Свои дела, като освети тоя ден и го нарече събота, което значи почивка, така и сега Той отново пресъздава света и човека, обновявайки го чрез Своя живоносен кръст и смърт, и след всичко това днес си почива от тия Свои дела, като заспа живодателен и спасителен за нас сън. Пребивавайки, прочее, с тялото Си в гроба, с духа Си Той слезе в ада, за да проповядва на тамошните души, които чакаха избавлението. В същото време, като Бог, Той беше и с разбойника

в рая, а също и неописано беше заедно на престола със Своя небесен Отец и Светия Дух. Тялото на Господ на кръста наистина претърпя тление поради временното му разлъчване от душата, но не и съвършено разпадане и разрушаване на телесните съставки, защото бе живоносно Тяло на възплътения Син Божи.

Помазан, прочее, със смирна и алой и повит в чиста плащаница, Христос бил положен в гроба. След това на вратата гробни бил привален камък. Първосвещениците и фарисеите помолили Пилат да бъде заварден гробът и да бъде запечатан гробният камък, за да не би учениците на Исус да дойдат и откраднат тялото Му и после да кажат, че Той е възкръснал. Пилат им казал: „Имате стража; идете завардете, както знаете!“ Те отишли, поставили

стража и запечатали гроба (Мат. 27:62-66).

Спомняйки погребението на Господ Исус, днес св. Църква заедно с Божията Майка, жените мироносици, Йосиф и Никодим Го оплаква с погребални песни, в които обаче се долавя надеждата, предвкусването на радостта на Възкресението.

По Твоето неизказано милосърдие, Господи Исусе Христе Боже наш, Който след претърпените мъки и кръстна смърт си благоволил да бъдеш положен в гроб, помилуй ни и ни удостои да се поклоним на славното Ти Възкресение! Амин!

Източник: „Синаксар – празнични четива от Триода и Пентикостара“

Превел и преработил: † Макариополски епископ д-р Николай, Синодално издателство, С. 2011

• ДЕТСКИ СВЯТ •

БЯЛОТО МАГАРЕНЦЕ НА ЦАРЯ

Иисус Христос много добре знаел, че наближава времето, в което ще бъде предаден и осъден на смърт. Той пожелал за последен път да влезе в Йерусалим.

Помолил учениците Си да му доведат бяло магаре, за да се качи на него и, придружаван от тях, се отправил към града. На влизане в града хората Го посрещнали с радостни възклицания: „Осанна във висините! Благословен е, Който иде в име Господне!“. И малки, и големи постилали пред Него дрехите си, правели пъстър килим от цветя и се радвали. Държали в ръцете си палмови клонки и Го приветствали. За тях Той бил дългоочакваният цар.

Защо хората предполагали, че Исус Христос влиза като цар? Те наистина дълго време очаквали идването на цар, който ще ги освободи от римската власт и ще им донесе утеха и благоденствие. Но има още един факт, поради който хората Го приели за цар. Влязъл в Йерусалим възседнал бяло магаренце.

Във времето, в което живял Спасителя, бели магаренца яздели само знатни особи. То се възприемало за символ на царската власт. Исус Христос наистина бил Цар, но не зе-

мен, както всички други царе. Неговото царство е духовно царство, царство на мира, любовта и благодатта.

Източник: Сп. „Малки слънчогледи“, бр.6/2018 г.

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

21 АПРИЛ

† 6 Неделя на Великия пост Връбница Цветница. Св. свщмчк Януарий, епископ. Мчк Теодор Пергийски. (Всичко на празника) (Злат. лит.) (Разрешава се рибa) (Тип. с. 443–444) (Вечерта Последование на Жениха) (Тип. с. 445)

22 АПРИЛ

* Велики понеделник. Преп. Теодор Сиксът (Презд. лит.) (Вечерта Последование на Жениха) (Тип. с. 446)

23 АПРИЛ

* Велики вторник. Св. мчца Александра. Св. мчк Лазар Български (Презд. лит.) (Вечерта Последование на Жениха) (Тип. с. 447)

24 АПРИЛ

* Велика сряда. Мчк Сава Стратилат (Презд. лит.) (Вечерта Малко повечерие) (Тип. с. 447)

25 АПРИЛ

* Велики четвъртък (Утрень, общ маслосвет, св. Василиева литургия) (Вечерта Последование на 12-те евангелия) (Тип. с. 447–449)

26 АПРИЛ

* Велики петък. Св. свщмчк Василий, еп. Амасийски (Царски часове, вечерня, с изнасяне на св. Плащаница) (Тип. с. 450–451) (Веч. Опело Христово) (Тип. с. 451)

27 АПРИЛ

* Велика събота. Св. свщмчк Симеон, брат Господен по път (Сутринта Вечерня със св. Василиева литургия) (Тип. с. 452) (Полнощница)

2019

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма — иконом Емилиан Костадинов
Адрес на редакцията:
гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“
www.svetiilia.bg

ЦЪРКОВНОТО НАСТОЯТЕЛСТВО
ПРИ ХРАМ „СВЕТИ ПРОРОК ИЛИЯ“
С ПРЕДСТОЯТЕЛ ИКОНОМ ЕМИЛИАН КОСТАДИНОВ,
НАЙ-СЪРЕДИНО ЦОЛИ ВСИЧКИ БЛАГОЧЕСТИВИ
ХРИСТИЯНИ ДА ПОДПОМОГНАТ ДОВЪРШАВАНЕТО
НА НОВОИЗГРАЖДАНЕТО
НА ХРАМ „СВЕТО БЛАГОВЕЩЕНИЕ“

Дарения се приемат
по банкова сметка:

IBAN: BG50UBBS80021090315830

BIC: UBBSBG6F

Обединена българска банка